

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobců: **a) A. H., a b) M. H.**, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 10. 11. 2014, čj. UOOU-07236/14-7, v řízení o kasační stížnosti žalobce a) proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2015, čj. 5 A 22/2015 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný usnesením ze dne 5. 8. 2014 zamítl žádost žalobce o nahlížení do kontrolního spisu vedeného žalovaným ve věci kamerového systému v budovách Exekutorského úřadu Mgr. Jaroslava Homoly v Brně. Předseda žalovaného následně rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl rozklad žalobce.

[2] Žalobce se žalobou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného. Městský soud žalobu výše označeným usnesením odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V odůvodnění uvedl, že žaloba není projednatelná, neboť neobsahuje žádné žalobní body, z nichž by bylo zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné. Žalobce podal žalobu v samém závěru dvouměsíční zákonné lhůty, dle městského soudu tedy nebyl prostor pro případné doplnění žalobních bodů.

[3] Proti usnesení městského soudu podal žalobce (stěžovatel) včasnou kasační stížnost, v níž namítal, že usnesení je „subjektivní, zmatečné, v rozporu s dobrými mravy, Ústavou ČR a zákony ČR“. Podle stěžovatele nebylo možné žalobu odmítnout dle § 46 odst. 1 s. ř. s., neboť uvedené ustanovení se vztahuje na „neurčitý návrh, a nikoliv na neurčitou žalobu“. Soud též nemohl žalobu odmítnout bez jednání, jestliže již byla žalobě přidělena spisová značka 5 A 22/2015 a pokud stěžovatel nesouhlasil s postupem podle § 51 s. ř. s. Výrok napadeného usnesení měl znít „návrh se odmítá“, nikoliv „žaloba se odmítá“. Výrok

neodpovídá odůvodnění usnesení a bylo možné jej vydat podle § 68 s. ř. s., nikoliv podle § 46 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Předsedkyně senátu městského soudu pak „zneužívá svých pravomocí tím, že úmyslně a svévolně překrucuje zákony“.

[4] Stěžovatel namítl podjatost soudců městského soudu, kteří ve věci rozhodli.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti označil za stěžovatele č. 1 sebe a za stěžovatele č. 2 M. H., bytem O. 789/75, I.

[6] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. a žádal, aby bylo ve věci nařízeno jednání.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[8] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že s M. H. nejednal jako se stěžovatelkou, neboť kasační stížnost podal pouze stěžovatel, a to e-mailem se zaručeným elektronickým podpisem. Přestože je M. H. v kasační stížnosti označena jako stěžovatel č. 2, stěžovatelem ve smyslu § 102 s. ř. s. se nestala.

[9] Stěžovatel brojí proti usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby s argumentací, jež vyvolává otázku, je-li vůbec míněna vážně. Podepisuje se jako „občan jednající podle čl. 23 LZPS“, tj. využívající svého práva na odpor proti odstraňování demokratického řádu lidských práv a základních svobod, namítá, že ve věci rozhodoval „ČR – Městský soud v Praze“, a nikoli v usnesení nepřesně označený „Městský soud v Praze“, dále hovoří o „utajeném soudu“ a „utajeném řízení“ a trvá na tom, že své podání označil jako „žaloba“, zatímco podle § 46 s. ř. s. lze odmítnout „návrh“. Soud (resp. jeho soudkyně) podle něj „úmyslně a svévolně překrucuje zákony“. Stěžovatel své námitky shrnuje tak, že rozhodnutí městského soudu je „subjektivní, zmatečné, v rozporu s dobrými mravy, Ústavou ČR a zákony ČR“. Kromě toho namítá podjatost členů ve věci rozhodujícího senátu, kterou opírá jen o své přesvědčení, že uvedení soudci rozhodují „úmyslně nesprávně, subjektivně a nezákonně“.

[10] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem nijak nezpochybňují postup městského soudu, jímž odmítl žalobu pro nesplnění podmínek řízení. Kasační stížnost je proto zjevně bezúspěšná.

[11] Nejvyšší správní soud tedy zhodnotil, že i v předložené věci je stěžovatel veden snahou vést spor pro spor, nikoliv snahou o ochranu svých subjektivních veřejných práv.

[12] V souladu se zásadou hospodárnosti řízení Nejvyšší správní soud nepřistoupil k provedení dalších standardních procesních úkonů. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo, že v případě stěžovatele tyto výzvy neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy pouze rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Výsledkem řízení bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku, případně odmítnutí kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci (k obdobnému postupu v jiné věci stěžovatele viz usnesení Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 109/2014 - 10, čj. 1

As 5/2015 - 30 nebo čj. 1 As 6/2015 - 31; přiměřeně srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, nebo ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12).

[13] Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které soud vymezil např. již v rozsudku čj. 1 Afs 107/2004 - 48. Zneužitím práva se rozumí „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené*“. K zákazu zneužití práva se vyjádřil také rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, podle něhož zákaz zneužití práva představuje pravidlo českého vnitrostátního práva, včetně práva veřejného, které vyplývá z povahy České republiky jako materiálního právního státu založeného na určitých hodnotách, ke kterým vedle úcty ke svobodě jednotlivce a ochrany lidské důstojnosti patří mimo jiné úcta k harmonickému řádu tvořenému právem a odepření ochrany jednání, které práva vědomě a záměrně využívá v rozporu s jeho smyslem a účelem. Princip zákazu zneužití práva musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastního právního řádu, s nimiž se může střetnout (usnesení rozšířeného senátu čj. 1 As 70/2008 - 74).

[14] Stěžovatel obecně zneužívá práva na soudní ochranu, jak bylo zmíněno výše, a je veden snahou vést spor pro spor, nikoliv zájmem o řešení reálně existujících sporů. Podstatná je pak zejména skutečnost, že takové zneužití lze na první pohled dovodit i v nyní posuzované věci – a toto rozhodnutí tedy nevede k budoucímu paušálnímu odmítnutí jakéhokoliv podání, jímž by se stěžovatel obracel na soud. Shora předestřený postup představuje pouze materiální korektiv formálního pojmání práva na soudní ochranu v souladu s principem spravedlnosti a bude vyhrazen zcela výjimečným případům, u nichž se běžný procesní postup bude jevit jako zcela neefektivní, a současně bude zjevné, že kasační stížnost nemůže být úspěšná. V tomto ohledu tedy bude třeba dbát zvýšené opatrnosti a pečlivě se seznámit se skutkovými i právními okolnostmi případu stejně jako v ostatních věcech.

[15] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s. K rozhodnutí o věci nebylo třeba nařizovat jednání ve smyslu § 109 odst. 2 s. ř. s.

[16] Pouze pro úplnost soud doplňuje, že námitka podjatosti směřující proti některým soudcům městského soudu byla opožděná. Jednou z podmínek pro rozhodnutí soudu o vyloučení soudce z projednávání a rozhodování určité věci podle § 8 odst. 5 s. ř. s. je existence takového řízení, tedy skutečnost, že je řízení o této věci stále vedeno a že o věci samé nebylo ještě rozhodnuto. I pokud by stěžovatel zamýšlel předmětnou námitkou uplatnit jako námitku zmatečnosti řízení před městským soudem, nemohla by být úspěšná. Nejvyšší správní soud přitom opakovaně upozornil stěžovatele na skutečnost, že podjatost soudce nelze namítat z důvodu jeho postupu a rozhodování ve věci projednávané soudem (viz např. usnesení čj. Nao 232/2014 - 18, usnesení čj. Nao 239/2014 - 28, usnesení čj. Nao 90/2013 - 43, usnesení čj. Nao 55/2013 - 54 nebo usnesení čj. 8 As 136/2014 - 67).

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. srpna 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu